

щото, какво успокоение можеше да се намѣри въ една кръчма, дѣто ревѣха и викаха като луди и отъ дѣто нерѣдко излизаха хора съ разбити глави и окървавени лица. Дѣдо Недко не даде никакви обяснения. Кой знае, може би това да бѣше само една шега на сатиричния му умъ, може би да бѣше една горчива поука, изпитана отъ самия него.

Дѣдо Недко украси и вжтрѣшността на кръчмата. Всичкиятъ блѣсъкъ на таланта му се прояви именно тука. Надлѣжъ по стѣнитѣ нарисува плетеници отъ лозови листа и гроздове, сѣщо такива, както бѣше рисувалъ нѣкога по черковнитѣ фризи. Нарисува и тукъ-тамъ саксии съ цвѣтя, прѣсни и ярки, като живи. Напѣстри и тезгяха. Но въ седмия день на своето творчество той създаде сѣщинско чудо, което дълго врѣме трѣбваше да вълнува селото.

Въ кръчмата на Къня имаше една отдѣлна стаичка. Тамъ обичаха да се уединяватъ всички, които имаха да си говорятъ нѣщо тайно, да хапнатъ и да пиятъ безъ да бждатъ стѣснявани отъ чужди погледи. Въ тая стаичка се затвори дѣдо Недко и работи нѣколко дни подредъ. Върху цѣлата площъ на една отъ стѣнитѣ той нарисува голѣма картина: подъ сѣнката на едно дърво бѣше се изтегналъ младъ нѣкакъвъ юнакъ въ селски дрехи, съ червендалесто и пълно лице, съ черни мустаци, завити нагорѣ, като рогитѣ на овенъ. Три жени, облѣчени въ бѣли прозрачни дрехи, пристѣпваха по зелената морава къмъ него и носѣха шишета и чаши съ червено вино, чинии съ ядене и закуски. Юнакътъ недвусмислено подсукуваше единия си мустакъ и, дяволито усмихнатъ, впиваше жадни погледи не толкозъ къмъ лакомствата, колкото къмъ самитѣ жени, почти голи, въ едни пози и движения, въ които имаше само похоть и безсрамие.

Когато Къню за първи пѣтъ видѣ тая апокрифна